

van-e a szeretetnek árapálya
ha egyszer úgy éreztük az marad
vagy visszavonja egy szó mozdulat
az volt-e ha egyikünk másnak látja

vörösarany szőrszálak karodon
emlék-kollázs nem maradt semmi nyom

HÁTSÓ FALI INFARKTUS

jobb lett volna mégis elmenni akkor
alig van már amiért érdemes
semmi se maradt már a dallamokból
csupa sercegő ómódi lemez

mint kislányok a filmszínészeket
értelmetlen bámulom arcodat
barátom vagy de nő sosem leszek
szemedben soha test csak gondolat

az angyalok mind rettenetesek
nehéz átmenni azon a falon
de odaát többé már nincsenek

odaát fölém senki sem hajol
érintsd meg kérlek a bal mellemet
múljon el örökre a fájdalom

Ijjas Tamás

SÚLYVONALAK, SÚLYPONT

Uram, nem tudom, szólíthatlak-e Uramnak,
ahhoz túl sok közünk van egymáshoz.
Szellős tenyérre vágyom, ahogy a kavicsok
bőrén a fény csak kitüremkedés, nem

tulajdon, szellős tenyérre, mely
ingujjamban
kutatja a hazautat.

Türelmetlenségem ennyi, a vállamtól
indul. Kicsivel később agresszív szagot
nyomok el agresszív illattal. Ez hazavitte,
középső ujjammal cirógatom az elhasznált
arcot. Hajnali kettőkor minden elnyűtt, csak a
Te neved nem. A galléron rúzsolt, nem az ő
nyoma, már nem emlékszem arra, aki adta,
Te meg örökké tartod a hátadat. A szemem
állítólag véres, erről tudja az áldozatom,
hogy hulla vagyok. Ez elment vadászni,
és mit tudsz Te az időről, Uram,
az neked sincs, de nem azért,
amiért nekem. Különben mondjuk,
minden kincsem. Ideje indulnom,
viszont ez óhaj vagy záróra
kérdése. A lábnyomomban jól
érzi magát a víz, hiába issza
a homok, újra és újra jön,
mintha hazatalálna. Ez
lelőtte, az idő nem kérdés.

Abbahagyhatnánk ezt
a faggató hallgatást. Mintha
egy szerelmi háromszögben
kutatná valaki az érzelem
helyét. Ennek nincs
geometriája, hogy súlyvonalak,
súlypont, körbemutogatja
neked is az ördög, ujjai
közé kavicsokat rakott,
legyen súlya is annak
a mutogatásnak, ez az
én világom. És ahogy
mutatja, súlyvonalak,
súlypont, látom, miért
is érzelmesebb nálad
ő, Uram, hiszen Neked
minden tetszik.

A tulajdon az átalakításoknál
kezdődik, inget cserélünk a lánnyal,
nem azért, mert egymás bőrébe
szeretnénk bújni. Ott lebegne,

itt szakadna. Csak én soha
nem jövök erre a helyre,
mondhatnám általában is: helyre,
soha, ő meg szeret javítgatni,
letörölni a vörös szeplőket
a pohár faláról, kiüríteni a hamut,
a székeket befordítani, lefújni
a morzsákat, elkísérni a tenyérig
minden törmeléket. Én
nem akarok visszaállítani,
sem átalakítani semmit, ahogy
Te sem, Uram.

Lehűlt minden, már
nincs semmi abban a táskába
gyúrt ingben. Nálam
szóba se jöhet, hogy
minden tetszik. A kabátom
alatt semmi, csak a győzedelmes
agresszív illat, hideg.

Hidd el, letérdelek bármi előtt,
egy pocsolya is elég, próbálok
belenyúlni az arcomba, belepiszkálni
a művedbe, de csak ezek a gyűrűk,
ezeket nem értem, követ is dobhatok
bele, el ugyan nem nyeli,
de ezek az ideges gyűrűk, mintha
bele lehetne fulladni ennyibe is.

A hűtőben penészes parizer,
patkány üveg mögött, zúgás,
az éjszakai áram, mintha mindenki
egyszerre beszélne
magában, keresztuzat,
padlóra dobott ruhadarab,
nyaklánc feszülettel, szúnyogriasztó,
timsó, a vérszag csak a fontosaknak
jár, a legkisebb mind megette,
ez lesz az otthonom, Uram. Ha
egyáltalán. Mintha egy hiperbe
tartanék listával kezemben,
de mit tudsz Te a térről, Uram,
azon kívül, hogy most az ágyamban
fekhetsz, jól kitaláltad, hogyan
cserélj helyet álmaiddal.

Egy lovas rendőr nézegeti
a kardját, vagy magát a kardján,
ha lenne valaki a karomon,
szép is lenne, ahogy az első
fényekben ez a kentaur
talán azon gondolkodik,
hogyan legyen ló, hogyan
legyen ember. Ha olvasnál,
Uram, elsiklanál a részletek
fölött, de Te a másik oldalon
állsz az írások szerint. Minden
hajszál a Tiéd, ez az idegen
is a számban, meg az enyéme
azon a női ingen, ahogy
előcibálom alig nyitva a táskám
száját, fennakad ez-az a cipzár
fogazatán, az is a Tiéd, Uram.

Neked minden tetszik. Kérdezi
a hajléktalan, komolyan nekem
adja, Uram, rég szagoltam nőt,
és még egy ilyen finomat. A
gyűrűsujj mind megfőzte.
Ragyogni kezd, mondhatnám
úgy is, hogy ragyogni kezdtél,
belefulladnék egy
pocsolyába is, de csak úszni
tanítottál meg, csak úszni
tudok.

Kornis Mihály

HALLELUJA*

[...] Az örvény egy önismereti folyamat leglényegesebb történése. Itt közel kerül az ember a maga végéhez. Át is lábal rajta, aki tud. Körül is nézhet, aki bírja. Ha nem bírja, ostoba volt, amikor beavatást kért. Az is tévedett, aki beavathatónak tekintette. Imádtak a szüleim, ez minden szerencsém. Elejétől végig úgy bízom magamban, ahogyan ők bennem. Igenis a pofámba kellett vágnom, hogy szabadulni akarok a direkt politikálás

* Részlet a HOL VOLTAM, HOL NEM VOLTAM című, a Kalligram Kiadónál megjelenő könyvből. A kérdező Révai Gábor.